

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/ 93 /2019/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

184/2019. (VI.13.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2019. március 1-jén elektronikus úton előterjesztett panaszát a 2019. június 13-án – Dr. Cservák Csaba testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

átteszi

az intézkedést fogantató szerv – * Rendőrkapitányság és a * Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2019. március 1-jén elektronikus úton terjesztett elő panaszt a vele szemben 2019. január 10-én fogantatott rendőri intézkedésekkel kapcsolatban.

I.

1) A panaszos beadványában előadta, hogy 2019. január 10-én délután a barátnőjével és kiskutyájával (yorki keverék kutya, súlya 6 kiló) a M. helyen sétáltak. Két nő ment az Á. híd felől, velük póráz és szájkosár nélkül a pitbull kutyájuk. A kutya egyből a panaszosokra rontott, mire a panaszos ijedtében felkapta a kutyáját és elindult vele a v. torony irányába. A panaszos közben kérte a nőket, hogy hívják vissza a kutyájukat. A két nő elképesztő hangnemben, hihetetlen trágársággal ordították, hogy a kutyájuk csak játszani akar, azonnal tegye le az övét. Ekkor a panaszos már „az életéért futott”. A pitbull körülbelül 500 méteren keresztül a panaszoson volt, folyamatosan felugrálva, hörögve, hátulról a nyakát, előlről a kutyáját akarta elérni. A panaszos hiába kérte a nőket, a kutyát nem hívták vissza, viszont folyamatosan

^{1 1 1} Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

gyalázták, fenyegették, és uszították a pitbullt. A panaszos barátnője kétségbeesetten ment utánuk, próbált videofelvételt készíteni, de az idősebb nő kicsavarta a kezéből telefont.

A panaszos a 112-es telefonszámon segítséget kért, abban a hiszemben, hogy a szigeten még mindig ott van a rendőrőrs. A diszpécser azonban közölte, hogy ők Sz. településen vannak. A helyzet kilátástalan volt, ezért a panaszos a főút felé vette az irányt, hátha ott valaki segít. Amikor közel voltak az úthoz, és a panaszos közölte a nővel, hogy megy a rendőrség, és közeledett egy németjuhász kutya, akkor vették pórázra a kutyájukat, folyamatosan életveszélyesen fenyegetve a panaszost, például, hogy széttépetik a kutyájukkal, ne merjenek többé a szigetre menni, stb.... A fenyegetést a kikerkező járőrök előtt többször megismételték.

A rendőrök a támadók kíséretében érkeztek, akik változatlanul fenyegetőztek. A panaszosék a P. mozi köz buszmegállójában ültek és várták őket. Ezek után a panaszost vonták intézkedés alá és állították elő garázdaságért, arra hivatkozva, hogy az idősebb nő fején van egy vörös folt. Elvették a panaszos igazolványait, nem engedték telefonálni. Másfél órát ültették egy hideg padon, a panaszos jól felfázott. Amikor elmehetett pisilni a bokorba, azt csak az intézkedő rendőr kíséretében tehette. A bizonyítékaikra, videofelvételekre nem voltak kíváncsiak.

A kapitányságon elvették mindét a panaszosnak és 4 órára bezárták a „kóterba”.

Az iratok megtekintésére 2019. február 11-én kapott lehetőséget. Ekkor szembesült azzal, hogy a rendőri jelentésben kizárólag a támadók által előadottak szerepeltek, a panaszos által előadottak nem.

Az állítólagos sértettet nem kérdezték meg a meghallgatása során, hogy miért uszította a panaszosra a harci kutyáját, miért nem folytatta útját hazafelé, miért támadta meg és vette el a panaszos barátnőjének telefonját.

A panaszos panaszai a következők: a rendőri intézkedés és segítségnyújtás elmulasztása, valamint az indokolatlan kényszerintézkedés.

2) A panaszos 2019. március 27-én kiegészítő beadványt terjesztett elő, amely tartalmában nagyrészt megegyezik az előzőekben ismertetettekkel, ezért csak a kiegészítő információk rögzítésére szorítkozik a Testület.

A panaszos ebben a beadványában már 5 órát időtartamot jelöl meg feltételezhetően az előállítása hosszára (a „kóterben”). A panaszosnak a cipőfűzőjét is elvették, mint egy „súlyos bűnözőnek”.

A panaszosnak nem engedték, hogy használja a telefonját.

A panaszos kérte, hogy beszélhessen az ügyvédjével, azonban erre lehetőséget nem adtak. Továbbá rögzíti, hogy nem emlékszik, hogy a jogairól és kötelességeiről felvilágosították-e.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A panaszos a rendőrségre tett bejelentésében nyugodt, nem zaklatott hangon előadja, hogy a M. helyen sétáltatja a hat kilós kutyáját, és egy pitbull rájuk „akaszkodott”, akit a gazdája nem hív vissza. A panaszos elmondja, hogy nem tudja, hogy mit csináljon. A panaszos megkérdezi, hogy van-e a szigeten rendőrség, vagy „simán lőjék már le róluk”. A diszpécser visszakérdez,

hogy a gazdája nem hajlandó-e a kutyát visszahívni. A panaszos közli, hogy nem, majd nem a P. büfénél vannak, káromkodik, és közli, hogy ölében van a kutya, és megy utána a másik. A diszpécser közli, hogy kapcsolja a rendőrséget. A panaszos kérdezi, hogy van-e a szigeten rendőrség, erre közli a diszpécser, hogy várjon egy pillanatot, kapcsolja a rendőrséget, ez most a sz-i segélyhívó. A panaszos ismét káromkodik, majd a rendőr közli, hogy pár másodperc. A diszpécser közli, hogy segélyhívó Sz. településen és M. Településen van, adja a rendőrt. A diszpécser közli a rendőrrel, hogy pontos helyszín miatt adja a hívót.

2) A következő bejelentés szerint a panaszos közli, hogy ismét a M. helyről telefonál, érdeklődik, hogy mi fog történni, és közli, hogy elmennének haza, a lakásához menjenek a rendőrök, mert nagyon megviselte a dolog. A rendőrök elérik telefonon, ha szeretnék, elindulnak hazafelé. A panaszos kéri, hogy hívják vissza, a diszpécser közli, hogy ő nem tudja visszahívni, majd a rendőrök felhívják, ha szükséges. A panaszos megérti a tájékoztatást.

3) A másik bejelentő segélyhívása szerint az a problémájuk, hogy a M. helyen sétáltak, és egy nő fejbe rúgta és a fenekébe is rúgott, most pedig megy utánuk. A bejelentő kéri a vele lévő társát, hogy fényképezze le a nőt. A diszpécser megkérdezi a pontos helyszínt (a bejelentő közli, hogy a szigeten a rendőrség közelében) majd kéri a bejelentőt, hogy maradjon vonalban, át fogja kapcsolni. A bejelentőt kapcsolják a rendőrséghez, a bejelentő elmondja, hogy a panaszos belerúgott az arcába és a fenekébe. A rendőrség közelében a régi templom romjánál vannak, a rendőr közli, hogy mindjárt érkezni fog a kolléga.

4) B. M. r. alezredes 2019. április 26-án készült átiratában az alábbi megállapításokat tette az intézkedéssel kapcsolatban.

2019. január 10-én Cs. B. r. őrmester és H. F. r. őrmester jelentek meg a M. helyen a P. mozi közelében, Árpád-Központ Ügyelet utasítására, mivel onnan bejelentések érkeztek, az egyik bejelentő (nem a panaszos) arról számolt be, hogy kutyasétáltatás közben bántalmazták. A rendőrök 15 óra 32 perckor jelentek meg a helyszínen, ahol a bejelentővel felvették a kapcsolatot.

A bejelentő elmondta, hogy a lányával közösen sétáltatták amstaff fajtájú nyolchónapos kölyökkutyájukat, eközben a P. közhöz érvén látták, hogy az egyik padon két nő ült, akiknél egy kis testű yorki fajtájú kutya volt szabadon engedve. A bejelentő tájékoztatta a rendőröket, hogy ekkor az amstaff kutya a kiskutyához szaladt játszás céljából. A kiskutya gazdája megijedt, ölébe vette a kutyáját, majd a bejelentő kutyája ugrálni kezdett a panaszosra. A panaszos hangosan veszekedni kezdett a bejelentővel, hogy azonnal kösse meg a kutyáját, melynek a bejelentő lánya eleget tett. A két kutya nem bántotta egymást, sem a panaszoszt. A bejelentő továbbá elmondta, hogy továbbindultak az Á. híd irányába, azonban séta közben a panaszos utánuk ment és szóváltás alakult köztük. A bejelentő és lánya éppen elhagyták a kolostort, a bejelentő hátrafordult, ekkor a panaszos ököllel, két alkalommal arcon ütötte a bal szeménél, melynek következtében a bal szeme felett duzzanat keletkezett, a szeme alatt pedig bepirosodott. A bejelentő elmondta, hogy az ütés következtében a földre esett, s a panaszos belerúgott a bal combjának hátsó részébe. Ezt követően a panaszos a vele tartózkodó hölgygel a P. köz felé sétált. A bejelentő lánya meghallgatása során az intézkedő rendőröknek a fenti eseményeket alátámasztotta.

A rendőrök az 1994. évi XXXIV. törvény a Rendőrségről (továbbiakban: Rtv.) 13.§ (1) bekezdése alapján fogatosítottak intézkedést a panasossal szemben, melyet az Rtv. 20.§-ának megfelelően kezdtek meg. Ennek megfelelően a panaszoszt tájékoztatták az intézkedés céljáról, okáról, valamint a bejelentő által elmondottakról. A panaszos a bántalmazást tagadta, azonban az intézkedők a bejelentő szeme felett körülbelül 10 forintos érme nagyságú duzzanatot, bal szeme alatt pedig bőrpírt észleltek, melyre tekintettel a helyszínre mentőt kértek.

A mentő 16 óra 39 perckor érkezett meg. A mentőápoló megvizsgálta a bejelentőt, majd a rendőröket tájékoztatta, hogy a fején lévő sérülések ütéstől keletkeztek, azonban a sérülés fokáról a helyszínen nyilatkozni nem tudott, így a H. kórház SBO-ra szállították további orvosi vizsgálatok elvégzése céljából.

A rendőri intézkedés során a felek külön, egymástól elhatárolva lettek intézkedés alá vonva, illetve lettek szóban meghallgatva, melynek során egymással nem kommunikáltak, így fenyegetőzés vagy egyéb jogsértő cselekmény nem történt. A helyszínen történt rendőri intézkedés során minden jelen lévő személy meghallgatásra került, velük szemben igazoltató lap került kitöltésre. A helyszínen tartózkodó személyeknél olyan mobiltelefon nem volt, mely nem a saját tulajdonukat képezte volna. Az intézkedés során mind a bejelentő, mind a panaszos kutyája pórázon volt.

A tanúk elmondása, a helyszínen tapasztalt körülmények, illetve a bejelentő hölgyön található sérülések alapján megállapításra került, hogy a panaszos bántalmazta a bejelentőt, mely cselekményével kimerítette a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 339.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő garázdaság bűncselekményét.

A fenti cselekmény megvalósítása miatt az Rtv. 33.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a panaszost a helyszínen elfogták, majd tájékoztatták, hogy a rendőrkapitányságra előállítják, valamint jogairól és kötelezettségeiről tájékoztatva lett, melyet tudomásul is vett.

A panaszost 17 óra 20 perckor a * Rendőrkapitányságra előállították, majd M. P. r. törzsőrmester részére panasz- és sérülésmentesen átadták további intézkedés céljából. A panaszos 17 óra 25 perckor elhelyezésre került az előállító helyiségben. A rendszeresített jogairól és kötelezettségeiről szóló nyilatkozatot nevezett kitöltötte, a letéti jegyzőkönyvet aláírásával hitelesítette, a nyilatkozaton kiértékelendő személyt nem jelölt meg.

A panaszos jelezte az intézkedés során, hogy idegessége miatt vizelettartási problémája van, mivel a közelben nem volt nyilvános illemhely, valamint a szolgálati rendőrautó is távolabb parkolt, továbbá az esetlegesen rádión kért segítség is csak később tudott volna a helyszínre érkezni, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogát tiszteletben tartva, aránytalan érdeksérelmet nem okozva az egy méterre lévő, nagyobb kiterjedésű bokorhoz kísért Cs. B. r. őrmester, ahol biztosította részére az intimitást a probléma megoldására.

A helyszínre hívott mentő kiérkezéséig a panaszos valóban egy padon foglalt helyet, azonban nem az intézkedő rendőrök utasítására, hanem önszántából ült le a padra. Az elfogás végrehajtásáról készült jelentésből megállapítható, hogy a panaszos a rendőröket tájékoztatta arról, hogy kutyasétáltatás közben – mielőtt konfliktus alakult volna ki közte és a bejelentő között – a barátnőjével egy padon foglaltak helyet, s a rendőrök kiérkezésekor is a padon ült. Az intézkedés során többször felajánlották a panaszosnak, hogy a fűtött szolgálati gépjárműben foglaljon helyet a mentő kiérkezéséig, azonban ezzel a lehetőséggel nem kívánt élni.

A panaszos a szolgálati gépjárművel történő szállítása során mobiltelefonnal szeretett volna telefonálni, azonban tájékoztatása megtörtént arra vonatkozóan, hogy a szolgálati gépjárműben a személyi szabadságában korlátozott személy a mobiltelefont nem használhatja, de egy kiértékelendő személyt megnevezhet az intézkedés során. A panaszos a tájékoztatást tudomásul vette, azonban nem kívánt megnevezni kiértékelendő személyt.

5) H. F. r. őrmester 2019. február 27-ei jelentése az alábbi kiegészítő információkat tartalmazza az eddigiekben ismertettek felett.

Az intézkedés során mindkét fél külön, egymástól elhatárolva került meghallgatásra. A kutyauszításról egyik fél sem nyilatkozott, illetve telefon elvételéről sem.

6) Dr. P. P. r. ezredes átiratában az alábbi megállapításokat tette az intézkedéssel kapcsolatban.

Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentéshez tartozó fogvatartással kapcsolatos iratok tartalma szerint a panaszos a helyszíni intézkedést követően előállításra került a * kapitányságra, 17 óra 35 perckor került átadásra elhelyezésre az előállító helyiségben. Az intézkedésről a jelentést a * kerület járőrei készítették, a * kapitányságra a Robotzsaru Neo rendszeren került megküldésre, az érkezésének időpontja 2019. január 10. 19 óra 53 perc volt. A készenléti csoportvezető az iratot 20 órakor iktatta be, a nyomozás elrendeléséről az iratot pedig 20 óra 3 perc időpontban hagyta jóvá elektronikusan. A szokásos eljárás szerint a készenlétes nyomozó ezt követően tudott elkezdni foglalkozni az ügygel. Ennek során átolvasta a rendőri jelentést, majd a kamerafelvételek kimentésére intézkedett, amely eredményre nem vezetett, erről feljegyzést is készített, amelynek időpontja 20 óra 40 perc. A feljegyzés a gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv előtt készült. A gyanúsított kihallgatás jegyzőkönyve szerint a kihallgatás 20 óra 56 perckor kezdődött és 21 óra 30 perckor fejeződött be. 21 óra 46 perckor folytatólagos gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv került rögzítésre, ami 22 órakor került lezárásra. Ezt követően került sor a panaszos nyilvántartásba vételének végrehajtására (rabosítás), ezután visszakísérték az előállító helyiségbe 22 óra 30 perckor. Ezt követően a szolgálatparancsnok kiállította az igazolást a személyi szabadságot korlátozó intézkedés időtartamáról, a panaszos letétbe vett tárgyait visszakapta. Az igazolás egy példányát átvette, melyen úgy nyilatkozott, hogy az előállítás időtartama alatt sem sérülése, sem panasza nem keletkezett.

Az előállítás időtartama összesen 15 óra 32 perctől 22 óra 35 percig tartott (7 óra 3 perc időtartam).

A panaszos aláírásával ellátott igazoláson nem kérte sem hozzátartozója, sem egyéb személy kiértesítését. A fogvatartás ideje alatt a panaszos egyetlen alkalommal sem jelezte az őr részére, hogy bárkit értesíteni szeretne.

A szolgálatparancsnok tájékoztatta a panaszost az előállítás okáról, várható időtartamáról, a fogvatartott jogairól és kötelességeiről, azok gyakorlásának módjáról, valamint a jogorvoslati lehetőségeiről. A 3. számú melléklet kitöltését követően a panaszos a tájékoztatást aláírásával tudomásul vette. Ugyanezen a nyilatkozaton a panaszos kijelentette, hogy sem hozzátartozóját, sem egyéb személyt nem kíván értesíteni.

Az őr felszólította a panaszost, hogy a fogvatartás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében a mobiltelefonját át kell adnia.

7) A panaszos gyanúsított kihallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a panaszost tájékoztatták arról, hogy a Be. 387.§ (1) és (3) bekezdése értelmében védőt hatalmazhat meg, vagy védő kirendelését indítványozhatja. A panaszos nemmel válaszolt a védő kirendelésének indítványozásáról szóló kérdésre, amelyet a jegyzőkönyv aláírásával hitelesített.

8) M. P. r. törzsőrmester jelentése elfogás végrehajtásáról 2019. január 10-én készült, és rögzíti, hogy a helyszínen mind a panaszos, mind a barátnője (M. S. K.) meghallgatásra kerültek a történetekkel kapcsolatban.

III.

Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011.

(IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerint személyes szabadsághoz való jogát, és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrség a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vont-e intézkedés alá.

2019. január 10-én Cs. B. r. őrmester és H. F. r. őrmester jelentek meg a M. helyen a P. mozi közelében, Árpád-Központ Ügyelet utasítására, mivel onnan bejelentések érkeztek, az egyik bejelentő (nem a panaszos) arról számolt be, hogy kutyasétáltatás közben bántalmazták.

Az Rtv. 1. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladata az Alaptörvényben meghatározott feladatok mellett a határforgalom ellenőrzése, a terrorizmus elleni küzdelem és az e törvényben meghatározott bűnmegelőzési, bűnfelderítési célú ellenőrzés, valamint a bűncselekményből származó vagyon visszaszerzése.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy arról érkezett hozzájuk bejelentés, hogy a bejelentőt kutyasétáltatás közben bántalmazták. A bejelentő ezt a helyszínen ismét megerősítette. Erre tekintettel a rendőrséget intézkedési kötelezettség terhelte annak érdekében, hogy a történeteket rekonstruálni tudja, ezáltal a tényállást meghatározza. Ehhez mindenképpen szükséges volt a panaszos meghallgatása, intézkedés alá vonása.

Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a panaszost megfelelő jogalap birtokában vonták intézkedés alá a rendőrségre érkező bejelentés nyomán, ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A Testület vizsgálta a panaszos elfogását, azt követő előállítását, illetve előállítása időtartamát.

a) A panaszos elfogása, illetve előállítása valamennyi rendőrségi dokumentum szerint az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján történt. A hivatkozott törvényhely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget: tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont elfogását, illetve előállítását.

A rendőrség szerint a panaszos gyanúsítható volt azzal, hogy a Btk. 339. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, garázdaság vétségét követte el. Tekintettel arra, hogy szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérésre hivatkoztak, a Szolgálati Szabályzat 28. §-ának (1) bekezdése alapján a tettenérés helye szerint illetékes szervhez, a rendőrkapitányságra állították elő.

A hivatkozott elfogási, előállítási okkal kapcsolatban a Testület az alábbiakat rögzíti. Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozott-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 273. §-a alapján a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni, vagy ha erre nincs módja, a rendőrséget tájékoztatni. E rendelkezés megegyezik a korábban hatályos büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.) 127. §-ának (3) bekezdésében foglaltakkal, ennek megfelelően a Testület irányadónak tartja a korábbi Be. kommentárjának vonatkozó megjegyzéseit, miszerint tettenérésnek minősül, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, úgyszintén az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy üldözés során elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. oldal].

A fentiekből kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve.

A tettenérés további, hasonló jelentőséggel bíró tartalmi elemét magyarázza a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH 2013. B.13.). „A tettenérés feltételezi a bűncselekmény észlelését; és ahhoz képest a cselekményt éppen elkövetőnek, az éppen eltávozó elkövetőnek, és az eltávozó elkövető üldözésből való elfogását, ekként visszatartását. Tettenérés alatt értendő, ha a cselekmény az adott személy – a tettenérő – szeme láttára, észlelése mellett történik; olyan fizikai közelségben, amikor reális lehetősége van az elkövetéshez férni, az elkövetőt elérni, az elkövető után eredni. Mindez a forró nyom, az időveszteség nélküli üldözés lehetősége; és éppen ezen alapul a társadalmi elismertsége.”

A Kúria idézett magyarázata alapján megállapítható, hogy a tettenérésnek a folyamatosság, a megszakítás nélküliség mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására. Amennyiben az elkövető fentiek szerint leírt nyomon követhetősége megszakad, vagy ha vele szemben nem kerül sor – jellemzően fizikai ráhatással – üldözésre, visszatartásra, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

Minthogy az előállítás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezen intézkedésekre irányadó rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt, az emberi méltóság és általánosságban az emberi jogok védelmével kapcsolatos rendőrségi kötelezettség minél teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal kell értékelni, megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdése szerinti – azaz kötelező – szabadságelvonás feltételeként a törvény megfogalmaz.

A Testület rendelkezésére álló dokumentumokból egyértelműen kiderül, hogy bár a rendőrséget a panaszos is értesítette az események egy másik aspektusával kapcsolatban, a helyszínen szemtanúk erősítették meg a panaszos és a bejelentő között lezajlott erőszakos cselekményt, továbbá intézkedők a bejelentő szeme felett körülbelül 10 forintos érme nagyságú duzzanatot, bal szeme alatt pedig börpírt észleltek, melyre tekintettel a helyszínre mentőt kértek. A mentőápoló megvizsgálta a bejelentőt, majd a rendőröket tájékoztatta, hogy a fején lévő sérülések ütéstől keletkeztek. Mindezekre tekintettel a Testület megítélése szerint a tettenéréshez szükséges folyamatosság, a cselekmény észlelése és az elfogás közötti megszakítatlanság megállapítható.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

Erre tekintettel a Testület, anélkül, hogy panaszos cselekményét megítélné, és minősítené – hiszen az hatáskörén kívül esik – úgy értékelte, hogy a rendőrök az elsődlegesen rendelkezésükre álló adatok alapján indokoltan döntöttek a panaszos elfogásáról, és azt követő előállításáról, attól eltekinteni nem tudtak.

A Testület megítélése szerint a panaszos előállítása jogszerűen és indokoltan történt, amellyel a panaszos személyes szabadságához való jogát jogszerűen korlátozta a rendőrség.

b) A panaszos előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat tette a Testület.

A panaszos első beadványa szerint 4 órát, második beadványa szerint 5 órát töltött az előállító helyiségben.

Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentéshez tartozó fogvatartással kapcsolatos iratok tartalma szerint a panaszos a helyszíni intézkedést követően előállításra került a * kapitányságra, 17 óra 35 perckor került átadásra elhelyezésre az előállító helyiségben. Az intézkedésről a jelentést a * kerület járőrei készítették, a * kapitányságra a Robotzsaru Neo rendszeren került megküldésre, az érkezésének időpontja 2019. január 10. 19 óra 53 perc volt. A készenléti csoportvezető az iratot 20 órakor iktatta be, a nyomozás elrendeléséről az iratot pedig 20 óra 3 perc időpontban hagyta jóvá elektronikusan. A szokásos eljárás szerint a készenlétes nyomozó ezt követően tudott elkezdni foglalkozni az ügyel. Ennek során átolvasta a rendőri jelentést, majd a kamerafelvételek kimentésére intézkedett, amely eredményre nem vezetett, erről feljegyzést is készített, amelynek időpontja 20 óra 40 perc. A feljegyzés a gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv előtt készült. A gyanúsított kihallgatás jegyzőkönyve szerint a kihallgatás 20 óra 56 perckor kezdődött és 21 óra 30 perckor fejeződött be. 21 óra 46 perckor folytatódott gyanúsított

kihallgatási jegyzőkönyv került rögzítésre, ami 22 órakor került lezárásra. Ezt követően került sor a panaszos nyilvántartásba vételének végrehajtására (rabosítás), ezután visszakísérték az előállító helyiségbe 22 óra 30 perckor. Ezt követően a szolgálatparancsnok kiállította az igazolást a személyi szabadságot korlátozó intézkedés időtartamáról, a panaszos letétbe vett tárgyait visszakapta. Az igazolás egy példányát átvette, melyen úgy nyilatkozott, hogy az előállítás időtartama alatt sem sérülése, sem panasza nem keletkezett.

Az előállítás időtartama összesen 15 óra 32 perctől 22 óra 35 percig tartott (7 óra 3 perc időtartam).

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) és (4) bekezdése rendelkezik az előállítás időtartamáról. Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart. Ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal – a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően – szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésen, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.

Az Rtv. említett rendelkezése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként határozza meg a 8 órás időtartamot, amit indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órával hosszabbítani lehet. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdésében meghatározott arányossági követelmény is (A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával).

A Testület kifejezetten kérte, hogy a rendőrség tételesen, az időpontok feltüntetése mellett jelölje meg, hogy a panaszos előállításának időtartama alatt milyen, az ő személyét is érintő eljárási cselekmények történtek.

A rendőrség az előzőekben ismertetett tartalommal pontos felvilágosítást adott azzal kapcsolatban, hogy milyen cselekmények voltak szükségesek a panaszossal szemben. A Testület úgy foglalt állást, hogy a foganatosított rendőri cselekmények száma és jellege indokolta az előállítás hosszát, nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az előállítás ideje alatt szükségtelen, vagy indokolatlan holtidők lettek volna.

Ennek következtében a Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát.

3) A Testület vizsgálta a tényállás felderítésének megfelelő voltát.

A panaszos állítása szerint az intézkedő rendőrök nem vették figyelembe, amit ő mondott, csak a másik fél előadását rögzítették jelentéseikben, a panaszos álláspontját nem hallgatták meg.

A rendőri álláspont szerint az intézkedés során a felek külön, egymástól elhatárolva lettek intézkedés alá vonva, illetve lettek szóban meghallgatva. A helyszínen történt rendőri intézkedés során minden jelen lévő személy meghallgatásra került, velük szemben igazoltató lap került kitöltésre.

A rendőri jelentések tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök meghallgatták a panaszt is, rögzítették az általa elmondottakat, továbbá a panaszos barátnőjét is nyilatkoztatták, akinek adatait szintén rögzítették a helyszínen.

Mindezekre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, az intézkedő rendőrök a panaszt meghallgatták, állításait jelentésükben rögzítették.

4) A Testület vizsgálta, hogy a rendőrök valóban elmulasztották-e segítségnyújtási kötelezettségüket a panaszos irányában.

A panaszos állítása szerint a rendőrök jelenlétében fogalmazott meg fenyegetéseket a bejelentő, amelyre a rendőrök nem reagáltak semmit.

A rendőri álláspont szerint az intézkedés során a felek külön, egymástól elhatárolva lettek intézkedés alá vonva, illetve lettek szóban meghallgatva, melynek során egymással nem kommunikáltak, így fenyegetőzés vagy egyéb jogsértő cselekmény nem történt. A helyszínen történt rendőri intézkedés során minden jelen lévő személy meghallgatásra került, velük szemben igazoltató lap került kitöltésre.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület az ügy gondos mérlegelése során megállapította, hogy a panaszosi és a rendőri álláspont között olyan mértékű ellentét feszül abban a kérdésben, hogy a rendőrök jelenlétében elhangzott-e bármilyen fenyegetés a panaszos irányába, amelyet a Testületnek nem állt módjában feloldani, mivel a panaszosi és a rendőri állásponton felüli, egyéb bizonyítási eszközzel nem rendelkezett.

Mindezekre tekintettel a Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy elhangzott-e bármilyen a panaszosra irányuló fenyegetés a rendőrök jelenlétében a bejelentő által, ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

5) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott bánásmódot.

a) A panaszos sérelmezte, hogy amikor az illemhelyet kellett használnia, az intézkedő rendőr elkísérte őt a borkorhoz, ahol végül elintézhette problémáját.

A rendőri előadás szerint a panaszos valóban jelezte az intézkedés során, hogy idegessége miatt vizelettartási problémája van, mivel a közelben nem volt nyilvános illemhely, valamint a szolgálati rendőrautó is távolabb parkolt, továbbá az esetlegesen rádión kért segítség is csak később tudott volna a helyszínre érkezni, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogát

tiszteletben tartva, aránytalan érdeksérelmet nem okozva az egy méterre lévő, nagyobb kiterjedésű bokorhoz kísért Cs. B. r. őrmester, ahol biztosította részére az intimitást a probléma megoldására.

b) A panaszos sérelmezte, hogy egy órán keresztül a hideg padon kellett ülnie.

A helyszínre hívott mentő kiérkezéséig a panaszos valóban egy padon foglalt helyet, azonban nem az intézkedő rendőrök utasítására, hanem önszántából ült le a padra. Az elfogás végrehajtásáról készült jelentésből megállapítható, hogy a panaszos a rendőröket tájékoztatta arról, hogy kutyasétáltatás közben – mielőtt konfliktus alakult volna ki közte és a bejelentő között – a barátnőjével egy padon foglaltak helyet, s a rendőrök kiérkezésekor is a padon ült. Az intézkedés során többször felajánlották a panaszosnak, hogy a fűtött szolgálati gépjárműben foglaljon helyet a mentő kiérkezéséig, azonban ezzel a lehetőséggel nem kívánt élni.

Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület a panasz bánásmódra vonatkozó része tekintetében utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekén túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben,

és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”.

A rendőri dokumentáció alapján megállapítható, hogy a rendőrök a cselekmény módjának megválasztásakor a panaszos érdekeit és szükségletét vették figyelembe: annak érdekében, hogy a panaszosnak ne kelljen hosszasan várakoznia ebben a kényelmetlen helyzetben, a leggyorsabb módot választották arra, hogy elvégezhesse dolgát. Az intézkedő rendőr jelenléte egyrészt szükséges volt (mivel a panaszos éppen intézkedés alatt álló személy volt), másrészt jelenlétével biztosította a panaszos számára az intimitást, hogy más személyek ne zavarják őt dolga végzésében.

A padon való ülés tekintetében a Testület elfogadta a rendőri álláspontot abban a kérdésben, hogy nem ők utasították a panaszost arra, hogy a padon foglaljon helyet, mivel a panaszos beadványában nem közölt olyan körülményt, mely szerint a rendőrök utasították volna erre, csupán azt sérelmezi, hogy egy órán keresztül tartózkodott a padon, melynek következtében felfázott. A rendőri állítás szerint pedig felajánlották neki, hogy a szolgálati gépkocsiban foglaljon helyet, mely lehetőséggel nem kívánt élni.

Mindezekre tekintettel nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga azáltal, hogy rendőri kísérettel kellett az illemhelyre mennie, továbbá azáltal sem, hogy az intézkedés alatt egy padon foglalt helyet.

6) A Testület vizsgálta a panaszos hozzátartozó kiértesítéshez való jogának megvalósulását.

A panaszos állítása szerint nem használhatta telefonját (bár azt meghallgatása során elmondta, hogy édesanyját értesítette arról, hogy nem tudja meglátogatni), továbbá nem tudott az ügyvédjével beszélni.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság alárendeltségében lévő szerveknél található előállító egységek rendjéről és működéséről szóló 21/2018. (VI. 07.) BRFK Intézkedés II. 10. pontja szerint az az előállítottat tájékoztatni kell arról, hogy a hozzátartozóját, vagy más személyt értesíthet. A tájékoztatást követően jelen intézkedés 2. mellékletét képező nyilatkozaton dokumentálni kell a fogvatartott kiértesítésre vonatkozó kérését, az általa megjelölt hozzátartozó vagy más személy elérhetőségét, majd a kiértesítés megtörténtét követően a kiértesítés időpontját, valamint a fogvatartott általi tudomásul vételét.

Az Rtv. 18.§ (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozója vagy más személy értesítését kérje, ennek érdekében a fogvatartottat nyilatkoztatni kell. A fogvatartott által értesítendőnek megjelölt személy értesítésének kötelezettsége a rendőrséget terheli, az értesítést a rendőrség indokolatlan késedelem nélkül teljesíti. Ha az értesítés ténye az eljárás során keletkezett adatok alapján veszélyezteteti az intézkedés célját, akkor az értesítést el kell halasztani és akkor kell megtenni, amikor a veszélyeztetés már nem áll fenn. Ha az értesítés ténye nem, de a fogvatartott által megjelölt személy értesítése veszélyezteteti az intézkedés célját, akkor őt fel kell hívni arra, hogy más személyt jelöljön meg. Ha a fogvatartott olyan más személyt jelölt meg, akivel kapcsolatban az értesítésnek nincs akadálya, a rendőrség az utóbb megjelölt személyt értesíti. Ha a fogvatartott kiskorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét. Ha a fogvatartott esetében a büntetőeljárás vagy a szabálysértési eljárás szabályai alkalmazásának van helye, az ezen eljárásokra vonatkozó különös rendelkezések szerint kell eljárni.

A rendszeresített jogairól és kötelezettségeiről szóló nyilatkozatot nevezett kitöltötte, a letéti jegyzőkönyvet aláírásával hitelesítette, a nyilatkozaton kiértékelendő személyt nem jelölt meg.

A panaszos gyanúsított kihallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a panaszost tájékoztatták arról, hogy a Be. 387.§ (1) és (3) bekezdése értelmében védőt hatalmazhat meg, vagy védő kirendelését indítványozhatja. A panaszos nemmel válaszolt a védő kirendelésének indítványozásáról szóló kérdésre, amelyet a jegyzőkönyv aláírásával hitelesített.

A Szolgálati Szabályzat 5.§ (4) bekezdése szerint a rendőri intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a rendőr megelőzze megtámadását, lefegyverzését, továbbá akadályozza meg, hogy a figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.

A fenti hivatkozás értelmében megfelelően jártak el az intézkedők, mikor nem engedték a panaszosnak, hogy az intézkedés során mobiltelefonján beszélgetéseket kezdeményezzen. A panaszos továbbá aláírása által hitelesítve nem kérte sem hozzátartozó kiértékelését, sem védő kirendelését, vagy általa meghatalmazott védő értesítését.

Mindezekre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a kiértékelés körében.

7) A panaszos sérelmezi, hogy előállítása során a cipőfűzőjét is elvették, mint egy „súlyos bűnözőnek”.

Budapesti Rendőr-főkapitányság alárendeltségében lévő szerveknél található előállító egységek rendjéről és működéséről szóló 21/2018. (VI. 07.) BRFK Intézkedés II. 14. pontja szerint az előállító helyiségben történő elhelyezést megelőzően a fogvatartott személytől minden olyan tárgyat el kell venni, amellyel sérülést okozhat, illetve amelynek birtokban tartása nem engedélyezett. A fogvatartás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszíj nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.

Az előállítás során a cipőfűző nem maradhat az előállított személynél. Ennek elvétele által a panaszost nem sértették emberi méltóságában, nem alázták meg, nem kezelték bűnözőként. Az intézkedő rendőr a megfelelően járt el a cipőfűző elvételével.

A Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a cipőfűző elvétele által.

IV.

A Testület megállapította, hogy a panaszost megfelelő jogalap birtokában vonták intézkedés alá a rendőrségre érkező bejelentés nyomán, ezáltal nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület megítélése szerint a panaszos előállítása jogszerűen és indokoltan történt, amellyel a panaszos személyes szabadsághoz való jogát jogszerűen korlátozta a rendőrség. A Testület a panaszos előállításának idejét arányosnak minősítette, amely nem sértette a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát. Nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, az intézkedő rendőrök a panaszost meghallgatták, állításait jelentésükben rögzítették. A Testület nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy elhangzott-e bármilyen

a panaszosra irányuló fenyegetés a rendőrök jelenlétében a bejelentő által, ezáltal a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható. Nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga azáltal, hogy rendőri kísérettel kellett az illemhelyre mennie, továbbá azáltal sem, hogy az intézkedés alatt egy padon foglalt helyet. Nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a kiértesítés körében. A Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a cipőfűző elvétele által.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést fogantatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2019. június 13.

Dr. Lukács Tamás
elnök
Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné Dr. Ferenczy Nóra
testületi tag
Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag